A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács)

2023. április 18.*

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – A fellebbezések megengedhetősége – A Bíróság eljárási szabályzatának 170b. cikke – A felvetett kérdésnek az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából fennálló jelentőségét bizonyító kérelem – A fellebbezés megengedhetősége”

A C-751/22. P. sz. ügyben,

a **Shopify Inc**. (székhelye: Ottawa [Kanada], képviselik: M. Pemsel és S. Völker Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. december 8-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)**

alperes az elsőfokú eljárásban,

Massimo Carlo Alberto Rossi (lakóhelye: Fiano [Olaszország]),

Salvatore Vacante (lakóhelye: Berlin [Németország]),

a **Shoppi Ltd** (székhelye: London [Egyesült Királyság])

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács),

tagjai: L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese, D. Gratsias és M. Ilešič (előadó) bírák,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az előadó bíró javaslatára és A. M. Collins főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Végzést

1 Fellebbezésével a Shopify Inc. a Törvényszék 2022. október 12-i Shopify kontra EUIPO – Rossi és társai (Shoppi) ítéletének (T-222/21, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2022:633) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) második fellebbezési tanácsa által az egyrészről Massimo Carlo Alberto Rossi, Salvatore Vacante és a Shoppi Ltd, másrészről a Shopify közötti törlési eljárással kapcsolatban 2021. február 18-án hozott határozat (R 785/2020-2. sz. ügy) (a továbbiakban: vitatott határozat) hatályon kívül helyezése iránti keresetét.

A fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemről

2 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének első bekezdése értelmében, amennyiben az EUIPO valamelyik független fellebbezési tanácsa által hozott határozatra vonatkozóan a Törvényszék által hozott határozat ellen fellebbezést nyújtottak be, a Bíróság előzetesen határoz a fellebbezés befogadhatóságáról.

3 Ezen alapokmány 58a. cikkének harmadik bekezdése szerint a fellebbezés az eljárási szabályzatban meghatározott részletes szabályoknak megfelelően teljes egészében vagy részben befogadható, ha az az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdést vet fel.

4 Az eljárási szabályzat 170a. cikkének (1) bekezdése értelmében az alapokmány 58a. cikkének első bekezdése szerinti helyzetekben a fellebbezőnek a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti olyan kérelmet kell mellékelnie a fellebbezéséhez, amelyben kifejti a fellebbezés által az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából felvetett jelentős kérdést, és amely tartalmazza az ahhoz szükséges összes adatot, hogy a Bíróság e kérelemről határozhasson.

5 Az eljárási szabályzat 170b. cikke (1) és (3) bekezdésének megfelelően a Bíróság a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemről indokolt végzéssel határoz.

A fellebbező érvelése

6 A fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelmének alátámasztása érdekében a fellebbező azt állítja, hogy a fellebbezés az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából jelentős kérdést vet fel.

7 Mindenekelőtt előadja, hogy fellebbezése egyetlen, az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) 53. cikkének az e rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapon alapul.

8 Közelebbről, a fellebbező – állítása szerint – azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az utóbbi a megtámadott ítélet 96–104. pontjában azzal az indokkal utasította el a korábbi védjegy Egyesült Királyságban fennálló fokozott megkülönböztető képességére vonatkozó bizonyítékokat, hogy a törlési eljárás keretében a kérelmezőnek nem csupán a vitatott védjegy bejelentésének időpontjában, hanem a vitatott határozat meghozatalának időpontjában is jogosultnak kell lennie arra, hogy megtiltsa a vitatott védjegy használatát, és a jelen ügyben ezt a határozatot a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból és az Európai

Atomenergia-közösségből való kilépéséről szóló megállapodás (HL 2020. L 29., 7. o.; a továbbiakban: kilépési megállapodás) 127. cikkében előírt átmeneti időszak lejártát követően hozták meg.

9 Ezzel a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdése második albekezdésének szövegét, amely szerint a törlési eljárás céljának eléréséhez szükséges valamennyi feltételnek a vitatott védjegy bejelentési vagy elsőbbségi napján teljesülnie kell.

10 Ezt követően a fellebbező hangsúlyozza, hogy ha a Törvényszék úgy ítélte volna meg, hogy kizárólag a vitatott védjegy bejelentési napja releváns annak meghatározása szempontjából, hogy teljesülnek-e a törlési eljárás lezárásához szükséges feltételek, a vitatott határozatot hatályon kívül kellett volna helyeznie. Hozzáteszi, hogy ha a fellebbezési tanács elfogadta volna a korábbi védjegy Egyesült Királyságban fennálló fokozott megkülönböztető képességére vonatkozó bizonyítékokat, e tanács arra a következtetésre jutott volna, hogy e védjegy fokozott megkülönböztető képességgel rendelkezik, és ebből következően az ütköző védjegyek összetéveszthetőek.

11 Ezenkívül a fellebbező arra hivatkozik, hogy az általa a fellebbezésének alátámasztásaként hivatkozott egyetlen jogalap felveti azt a kérdést, hogy mely időpontban kell értékelni, hogy teljesülnek-e a 207/2009 rendelet 53. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételek. Közelebbről annak meghatározásáról van szó, hogy a törlést kérelmező félnek a viszonylagos kizáró oknak kizárólag a vitatott védjegy elsőbbségi vagy bejelentési napján való fennállását kell-e bizonyítania, vagy pedig megkövetelhető tőle, hogy ezen túlmenően azt is bizonyítsa, hogy ilyen ok abban az időpontban is fennáll, amikor az EUIPO meghozza a határozatát.

12 Végül e kérdésnek az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából fennálló jelentőségének alátámasztása érdekében a fellebbező nyolc érvet ad elő.

13 Első érvével arra hivatkozik, hogy az említett kérdés minden olyan törlési eljárásban felmerül, amelyben a korábbi védjegyet vagy az általa biztosított oltalom terjedelmét a vitatott védjegy elsőbbségi vagy bejelentési napját követően bekövetkező olyan események érintik, mint például a megkülönböztető képesség vagy a jóhírnév elvesztése, az eljárásra alkalmazandó jogszabály módosítása vagy valamely tagállam Unióból való kilépése, amely eset a jelen ügyben is fennáll.

14 A fellebbező szerint az Egyesült Királyság Unióból való kilépése jelentős számú további törlési eljárásra és felszólalásra is hatással lesz mind a korábbi európai uniós védjegyek, mind a korábbi nemzeti védjegyek vonatkozásában. E kérdés Bíróság általi tisztázása tehát mind az európai uniós védjegyrendszer felhasználói, mind pedig a nemzeti védjegyhivatalok és a nemzeti bíróságok számára szükséges, különös tekintettel arra, hogy a felvetett kérdés nem csupán a kilépési megállapodásnak a folyamatban lévő eljárásokra gyakorolt hatására vonatkozik, hanem minden olyan – a szellemi tulajdon területén gyakran előforduló – helyzetre is, amikor a korábbi jog az eljárás során részben vagy egészben megszűnik.

15 Második érvével a fellebbező azt állítja, hogy az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából alapvető fontosságú, hogy az Unión belül valamennyi bíróság alkalmazza az uniós jogalkotó által elfogadott uniós jogot. Márpedig a Törvényszék azáltal, hogy figyelmen kívül hagyta a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének egyértelmű szövegét, megsértette azon alapelvet, amely szerint az Unión belüli bíróságokat köti az uniós jog, és hogy hatáskörüket az uniós jogalkotó által meghatározott keretek között kötelesek gyakorolni.

16 Harmadik érvével a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet jogbizonytalanság forrása. Annak megállapítása ugyanis, hogy az EUIPO fellebbezési tanácsa határozatának időpontja is releváns a viszonylagos kizáró ok törlési eljárás keretében való fennállásának értékelése szempontjából, súlyosan sértené a korábbi védjegyek valamennyi jogosultját megillető jogbiztonságot, mivel nem támaszkodhatnának a rendelkezésükre álló információkra annak eldöntése érdekében, hogy benyújtsanak-e törlési kérelmet, vagy sem, mivel nem láthatnák előre, hogy a helyzet hogyan fog alakulni abban az időpontban, amikor a törlési osztály vagy a fellebbezési tanács meghozza a határozatát.

17 Negyedik érvével a fellebbező arra hivatkozik, hogy a fellebbezésében felvetett kérdés jelentőséggel bír az uniós jog egységessége és koherenciája szempontjából, mivel az mind az uniós védjegyeket érintő, mind pedig a nemzeti védjegyeket érintő tagállami törlési eljárásokra vonatkozik. A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.) 5. cikkét és a 207/2009 rendelet 53. cikkét ugyanis, mivel azonos törlési okokat írnak elő, a Bíróságnak a többek között a 2019. szeptember 12-i Deutsches Patent- und Markenamt (#darferdas) ítélet (C-541/18, EU:C:2019:725) 32. pontjában felidézett állandó ítélkezési gyakorlata értelmében ugyanúgy kell értelmezni.

18 Márpedig nem kizárt, hogy a korábbi európai uniós védjegy fennállására alapított és valamely védjegyet vagy védjegybejelentést érintő felszólalást vagy törlési kérelmet a védjegyhivatalok vagy a nemzeti bíróságok eltérően bírálják el az azon szempontból relevánsnak ítélt időponttól függően, hogy teljesülnek-e a felszólalás vagy a törlés iránti kérelemnek való helyt adás feltételei, ami sértené a jogbiztonságot.

19 Ötödik érvével a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék álláspontja utat nyit a végrehajtó hatalom önkényessége előtt, mivel lehetővé teszi az EUIPO, a nemzeti védjegyhivatalok és a nemzeti bíróságok számára, hogy szándékosan késleltessék a törlési eljárást egyes konkrét körülmények felmerüléséig, például valamely tagállam Unióból való kilépéséig vagy valamely védjegy oltalmának lejártáig, vagy pedig addig, amíg az elsőbbség napján vagy a vitatott védjegy bejelentésének napján a korábbi védjegy jóhírnevének bizonyítása érdekében előterjesztett bizonyítékok a határozat meghozatalának időpontjában már nem teszik lehetővé e jóhírnév bizonyítását. A felperes szerint önmagában az a tény, hogy az ilyen önkényes magatartás lehetséges, elegendő az EUIPO, valamint a nemzeti védjegyhivatalok és a nemzeti bíróságok függetlenségébe vetett bizalom sérelméhez.

20 Hatodik érvével a fellebbező azt állítja, hogy a fellebbezésében felvetett kérdés alapvető jelentőséggel bír az európai uniós védjegyrendszer felhasználói számára. Ha ugyanis a Bíróság azt állapítaná meg, hogy a határozat időpontja is jelentőséggel bír, a felszólalóknak és a törlést kérelmezőknek folyamatosan bizonyítékokat kellene benyújtaniuk a védjegy jóhírnevének, tényleges használatának és/vagy fokozott megkülönböztető képességének fennállása vonatkozásában, és a védjegyhivataloknak, valamint a védjegyjogosultaknak vagy a védjegybejelentőknek ezt követően rendszeresen el kellene végezniük e bizonyítékok vizsgálatát.

21 Hetedik érvével a fellebbező azt állítja, hogy a fellebbezésében felvetett kérdés az európai uniós védjegy területiségére és egységes jellegére vonatkozó, a 207/2009 rendelet 1. cikkének (2) bekezdésében foglalt elvekre tekintettel is jelentőséggel bír.

22 Az a kérdés ugyanis, hogy elegendő-e, ha a korábbi védjegy és a későbbi védjegy között összeütközés áll fenn az elsőbbség vagy a bejelentés napján, vagyis abban az időpontban, amikor a korábbi védjegy még oltalmat biztosított az Egyesült Királyságban, vagy az ilyen összeütközésnek az EUIPO határozata meghozatalának időpontjában is fenn kell állnia, jelentős hatással van az európai uniós védjegy területiségének és egységességének elvére, amelyek az európai uniós védjegyjog két alapvető pillérét képezik.

23 Nyolcadik és utolsó érvével a fellebbező arra hivatkozik, hogy a fellebbezésében felvetett kérdés az európai uniós védjegyoltalom hatékony érvényesülését érinti. Annak megkövetelése ugyanis, hogy az érintett védjegyek között az EUIPO határozatának időpontjában is összeütközés álljon fenn, megkérdőjelezné az európai uniós védjegy által biztosított oltalom hatékonyságát, mivel a körülmények bármilyen későbbi változása visszaható hatállyal megfoszthatná az európai uniós védjegyet annak joghatásaitól.

A Bíróság álláspontja

24 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a fellebbezőnek kell bizonyítania, hogy a fellebbezésében felvetett kérdések jelentősek az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Ezen túlmenően, amint az az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének – az eljárási szabályzata 170a. cikkének (1) bekezdésével és 170b. cikke (4) bekezdésének második fordulatával összefüggésben értelmezett – harmadik bekezdéséből is kitűnik, a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek tartalmaznia kell az ahhoz szükséges összes olyan adatot, amely lehetővé teszi a Bíróság számára, hogy határozhasson a fellebbezés megengedhetőségéről, valamint hogy – a fellebbezés részleges megengedhetősége esetén – meghatározhassa a fellebbezés azon jogalapjait vagy részeit, amelyekre a válaszbeadványnak ki kell terjednie. Mivel ugyanis a fellebbezések előzetes befogadhatóságának az ezen alapokmány 58a. cikkében említett mechanizmusa arra irányul, hogy az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdésekre korlátozza a Bíróság felülvizsgálatát, a Bíróságnak a fellebbezés keretében kizárólag a fellebbező által felhozott, ilyen kérdéseket felvető jogalapokat kell vizsgálnia (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21. pont; 2022. november 16-i EUIPO kontra Nowhere végzés, C-337/22 P, nem tették közzé, EU:C:2022:908, 24. pont).

26 Ily módon a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek minden esetben egyértelműen és pontosan kell tartalmaznia a fellebbezés alapjául szolgáló jogalapokat, ugyanilyen pontosan és egyértelműen kell meghatároznia az egyes jogalapok által felvett jogkérdést, be kell mutatnia, hogy e kérdés jelentős-e az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából, és konkrétan ki kell fejtenie azokat az okokat, amelyek miatt az említett kérdés jelentős a hivatkozott kritériumra tekintettel. Konkrétan a fellebbezési jogalapokat illetően a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek pontosan meg kell jelölnie azt az uniós jogi rendelkezést vagy azt az ítélkezési gyakorlatot, amelyet a fellebbezéssel megtámadott ítélet, illetve végzés megsértett, tömören ki kell fejtenie, hogy a Törvényszék mennyiben alkalmazta állítólagosan tévesen a jogot, továbbá be kell mutatnia, hogy ez a téves jogalkalmazás milyen mértékben befolyásolta a megtámadott ítéletben, illetve végzésben szereplő megoldást. Amennyiben a hivatkozott téves jogalkalmazás az ítélkezési gyakorlat figyelmen kívül hagyásából ered, a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemben tömören, ugyanakkor – a fellebbezés tárgyát képező ítélet vagy végzés fellebbező

által megkérdőjelezett pontjainak, egyúttal pedig a Bíróság vagy a Törvényszék határozatában figyelmen kívül hagyott pontok megjelölésével – egyértelműen és pontosan ki kell fejteni először is, hogy hol található az állítólagos ellentmondás, másodszor pedig azokat a konkrét okokat, amelyek miatt ez az ellentmondás jelentős kérdést vet fel az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy a fellebbező pontosan és egyértelműen megfogalmazza a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított egyetlen jogalapot, amelyen a fellebbezése alapul. Konkrétabban, a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 96–104. pontjában figyelmen kívül hagyta ezt a rendelkezést, amikor úgy ítélte meg, hogy a törlési eljárás keretében a fellebbezőnek jogosultnak kell lennie arra, hogy a vitatott védjegy használatát, mind a védjegybejelentés időpontjában, mind pedig abban az időpontban megtiltsa, amikor a fellebbezési tanács a határozatát meghozza.

28 A fellebbező továbbá kifejti, hogy miben áll a Törvényszék által állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazás.

29 Azt állítja ugyanis, hogy a Törvényszék nem tartotta tiszteletben a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdése második albekezdésének szövegét, amely szerint a törlési eljárás céljának eléréséhez szükséges valamennyi feltételnek a vitatott védjegy bejelentési vagy elsőbbségi napján teljesülnie kell, és hozzáteszi, hogy e rendelkezés Törvényszék általi értelmezése jogbizonytalanság forrása.

30 A fellebbező ezenkívül arra hivatkozik, hogy a Törvényszék összetévesztette egymással a törlési eljárást és a védjegybitorlási keresetet, amikor azt követelte meg a törlés kérelmezőjétől, hogy jogosult legyen a vitatott védjegy használatát abban az időpontban megtiltani, amikor az EUIPO a határozatát meghozza.

31 A Törvényszék egyébiránt nem vette figyelembe a Bíróságnak a 2020. január 29-i Sky és társai ítéletből (C-371/18, EU:C:2020:45, 49. pont) eredő ítélkezési gyakorlatát, amely szerint az európai uniós védjegyek törlése iránti kérelmek esetében az alkalmazandó anyagi jog meghatározása céljából a vitatott védjegy bejelentésének napja a meghatározó, továbbá a 2021. december 1-jei Inditex kontra EUIPO – Ffauf Italia (ZARA) ítéletből (T-467/20, nem tették közzé, EU:T:2021:842, 59–61. pont), valamint a 2022. március 16-i Nowhere kontra EUIPO – Ye (APE TEES) ítéletből (T-281/21, EU:T:2022:139, 28. és 29. pont) eredő, felszólalási eljáráshoz kapcsolódó saját ítélkezési gyakorlatát, amely a törlési eljárásra is megfelelően alkalmazandó, és amely szerint a viszonylagos kizáró ok fennállását a védjegybejelentés benyújtásának időpontjára tekintettel kell értékelni.

32 Így meg kell állapítani, hogy a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelem megjelöli mind a megtámadott ítélet általa vitatott pontjait, mind pedig az állítólagosan megsértett uniós jogi rendelkezést, továbbá a Bíróság és a Törvényszék ítéleteinek azon pontjait, amelyeket figyelmen kívül hagytak.

33 Másodszor, a fellebbező rámutat arra, hogy a Törvényszék által állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazás miatt az utóbbi nem helyezte hatályon kívül a vitatott határozatot, és ezzel elutasította a korábbi védjegy Egyesült Királyság tekintetében fennálló fokozott megkülönböztető képességére vonatkozó bizonyítékok elfogadását, és ily módon bizonyítja, hogy e téves jogalkalmazás befolyásolta a megtámadott ítélet kimenetelét.

34 Harmadszor, a felperes pontosan és egyértelműen megjelöli az egyetlen jogalapjában felvetett jogkérdést, a jelen esetben azt a kérdést, hogy a 207/2009 rendelet 53. cikkének (1) bekezdése értelmében a törlés kérelmezőjének a viszonylagos kizáró oknak kizárólag a vitatott védjegy elsőbbségi vagy bejelentési napján való fennállását kell-e bizonyítania, vagy pedig megkövetelhető tőle, hogy ezen ok fennállását az EUIPO határozata meghozatalának napja tekintetében is bizonyítsa.

35 Harmadrészt a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelem benyújtóját terhelő bizonyítási tehernek megfelelően a fellebbezőnek bizonyítania kell, hogy – az általa a fellebbezésben hivatkozott jogkérdésektől függetlenül – a fellebbezés az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdést, illetve kérdéseket vet fel, mivel e kritérium hatálya túllép a fellebbezéssel megtámadott ítélet, végső soron pedig a fellebbezés keretén (2022. november 16-i EUIPO kontra Nowhere végzés, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 E bizonyítás körében az adott ügyre jellemző konkrét elemekkel, és nem csupán általános jellegű érvekkel kell bizonyítani az ilyen kérdések fennállását és jelentőségét (2022. november 16-i EUIPO kontra Nowhere végzés, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 A jelen ügyben a fellebbező kifejti azokat a konkrét okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a fellebbezésében felvetett jogkérdés mind az uniós jog egységessége, mind annak koherenciája és fejlődése szempontjából jelentős.

38 Különösen arra hivatkozik, hogy az említett kérdés nemcsak a kilépési megállapodásnak a folyamatban lévő eljárásokra gyakorolt olyan joghatásait illetően merül fel, amelyek potenciálisan a korábbi európai uniós védjegyekre és a korábbi nemzeti védjegyekre vonatkozó törlési és felszólalási eljárások jelentős számát érintik, hanem minden olyan esetben is, amikor a korábbi védjegyet vagy az általa biztosított oltalom terjedelmét a vitatott védjegy elsőbbségi vagy bejelentési napját követően bekövetkezett olyan események érintik, mint a megkülönböztető képesség vagy a jóhírnév elvesztése, illetve az eljárásra alkalmazandó jogszabály módosítása.

39 Következésképpen a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemből kitűnik, hogy a jelen fellebbezés által felvetett kérdés túllépi a megtámadott ítélet és végső soron e fellebbezés kereteit.

40 A fellebbező által kifejtettekre tekintettel a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti jelen kérelem a jogilag megkövetelt módon bizonyítja, hogy e fellebbezés az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából jelentős kérdést vet fel.

41 A fenti megfontolásokra tekintettel a fellebbezést el kell fogadni.

A költségekről

42 Az eljárási szabályzat 170b. cikkének (4) bekezdése értelmében, ha a fellebbezést az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének harmadik bekezdésében meghatározott kritériumokra tekintettel egészében vagy valamely részében megengedhetővé nyilvánítják, az eljárás ezen eljárási szabályzat 171–190a. cikkének megfelelően folytatódik.

43 A Bíróság eljárási szabályzatának 137. cikke alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a költségekről az eljárást befejező ítéletben vagy végzésben kell határozni.

44 Következésképpen, mivel a Bíróság helyt adott a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek, a költségekről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezés megengedhető.

2) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások